

31982L0884

L 378/15

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

31.12.1982

DYREKTYWA RADY**z dnia 3 grudnia 1982 r.****w sprawie wartości dopuszczalnej dla ołowiu w powietrzu**

(82/884/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 235,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

jednym z podstawowych zadań Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej jest wspieranie w całej Wspólnocie harmonijnego rozwoju działalności gospodarczej oraz ciągłego i zrównoważonego wzrostu, który nie jest możliwy bez prowadzenia kampanii na rzecz walki z zanieczyszczeniem i zagrożeniami ani bez poprawy jakości życia i ochrony środowiska;

stosowanie ołowiu powoduje zanieczyszczanie nim wielu obszarów środowiska;

wdychany ołów znacząco przyczynia się do ogólnego zatrucia nim organizmów;

ochrona zdrowia ludzkiego przed niebezpieczeństwami związanymi z ołowiem wymaga monitorowania narażania człowieka na działanie ołowiu znajdującego się w powietrzu;

w pierwszym ⁽⁴⁾ i drugim ⁽⁵⁾ programie działań Wspólnot Europejskich w zakresie środowiska stwierdza się, że walkę z tym zanieczyszczeniem należy traktować priorytetowo; wspomniane programy przewidują koordynację programów krajowych w tej dziedzinie i harmonizację polityk krajowych we Wspólnocie

w oparciu o wspólny długoterminowy plan, mający na celu poprawę jakości życia; ponieważ Traktat nie przewiduje szczególnych uprawnień do działań wymaganych w tym celu, należy zastosować jego art. 235;

brak jest wystarczających informacji naukowo-technicznych, które umożliwiłyby Radzie ustanowienie szczególnych norm dla ochrony środowiska w całości; przyjęcie wartości dopuszczalnych dotyczących ochrony zdrowia ludzi przyczyni się także do ochrony środowiska;

wskazane jest ustalenie wartości dopuszczalnej stężenia ołowiu w powietrzu;

środki podjęte na mocy niniejszej dyrektywy muszą być wykonalne pod względem ekonomicznym i zgodne ze zrównoważonym rozwojem; w konsekwencji należy ustanowić wystarczająco długi okres na jej wykonanie; należy uwzględnić przepisy dyrektywy 78/611/EWG z dnia 29 czerwca 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących zawartości ołowiu w benzynie ⁽⁶⁾;

pożądane jest monitorowanie jakości powietrza w miejscach, w których ludzie mogą stale i przez dłuższy czas być narażeni na działanie ołowiu i tam, gdzie istnieje ryzyko nieprzestrzegania wartości dopuszczalnej;

ważne jest, by Komisja otrzymywała informacje dotyczące stanowisk, na których pobiera się próbki, samego poboru próbek i procedur analitycznych wykorzystywanych do ustalenia stężenia ołowiu w powietrzu, miejsc, w których przekroczono wartość dopuszczalną ustanowioną w dyrektywie oraz stężeń mierzonych w tych miejscach, a także środków podjętych w celu uniknięcia powtórzenia się takich przypadków;

każdego roku poczynawszy od drugiego roku następującego po wprowadzeniu w życie niniejszej dyrektywy Komisja publikuje

⁽¹⁾ Dz.U. C 154 z 7.7.1975, str. 29.

⁽²⁾ Dz.U. C 28 z 9.2.1976, str. 31.

⁽³⁾ Dz.U. C 50 z 4.3.1976, str. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 197 z 22.7.1978, str. 19.

sprawozdanie zbiorcze w sprawie wykonania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy;

stosowanie środków podjętych na mocy niniejszej dyrektywy nie powinno doprowadzić do widocznego pogorszenia jakości powietrza w miejscach, gdzie poziom zanieczyszczenia ołowiem obserwowany w momencie wprowadzania w życie dyrektywy jest niższy niż ustalona wartość dopuszczalna;

w celu wykonania dyrektywy należy stosować się do właściwości przyjętych w Załączniku służących wyborowi metody pobierania próbek; w celu analizy pobranych próbek wskazane jest stosowanie metody referencyjnej wymienionej w Załączniku lub jakiegokolwiek innej metody, w odniesieniu do której uprzednio przedstawiono Komisji dowód, że zapewnia ona równoważne rezultaty;

dalsze zmiany właściwości, których należy przestrzegać przy wyborze metody pobierania próbek i referencyjnej metody analitycznej, wymienionych w Załączniku do niniejszej dyrektywy, mogą być wskazane w świetle postępu naukowo-technicznego osiągniętego w tej dziedzinie; w celu ułatwienia realizacji niezbędnych prac, należy przewidzieć procedurę umożliwiającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskim i Komisją w ramach komitetu odpowiedzialnego za dostosowanie dyrektywy do postępu naukowo-technicznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wartość dopuszczalną dla ołowiu w powietrzu, w szczególności w celu ochrony ludzi przed skutkami oddziaływania ołowiu na środowisko.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w przypadku narażenia na działanie ołowiu w miejscu pracy.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy przez „wartość dopuszczalną” rozumie się stężenie ołowiu w powietrzu, którego, z zastrzeżeniem warunków ustanowionych poniżej, nie wolno przekraczać.

2. Wartość dopuszczalną ustala się na $2 \mu\text{g Pb/m}^3$ wyrażoną jako średnie stężenie roczne.

3. W dowolnym momencie Państwa Członkowskie mogą ustalić bardziej surowe ograniczenia niż ustanowione w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że pięć lat po notyfikacji niniejszej dyrektywy stężenie ołowiu w powietrzu, mierzone zgodnie z art. 4, nie będzie większe niż wartość dopuszczalna podana w art. 2.

2. W przypadku gdy Państwo Członkowskie uzna, że wartość dopuszczalna ustalona w art. 2 ust. 2 może zostać przekroczona w niektórych miejscach cztery lata po notyfikacji niniejszej dyrektywy, powiadamia o tym Komisję.

3. Zainteresowane Państwa Członkowskie, w ciągu dwóch lat od wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, przesyłają Komisji plany stopniowej poprawy jakości powietrza w takich miejscach. Plany te, opracowane na podstawie odpowiednich informacji, co do charakteru, pochodzenia i zwiększania się zanieczyszczenia, w szczególności zawierają opis środków już podjętych lub przewidzianych oraz procedury stosowane lub planowane przez zainteresowane Państwa Członkowskie. Celem środków i procedur musi być doprowadzenie w możliwie najkrótszym czasie, a najpóźniej siedem lat po notyfikacji niniejszej dyrektywy, do zmniejszenia stężenia ołowiu w powietrzu w tych miejscach poniżej wartości dopuszczalnej ustalonej w art. 2 ust. 2 lub do tej wartości. Wymienione środki i procedury muszą uwzględniać przepisy dyrektywy 78/611/EWG oraz rezultaty otrzymane w wyniku jej stosowania.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, by stacje pobierania próbek powstały i działały w miejscach, w których ludzie mogą być stale i przez dłuższy czas narażeni na działanie ołowiu i tam, gdzie uznają, że zachodzi prawdopodobieństwo nieprzestrzegania przepisów art. 1 i 2.

Artykuł 5

1. Do celów stosowania niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek, informacji dotyczących:

— stanowisk pobierania próbek,

— procedur pobierania próbek i analizy stosowanych dla ustalenia stężenia ołowiu w powietrzu.

2. Corocznie nie później niż dnia 1 lipca, począwszy od roku kalendarzowego następującego po wprowadzeniu w życie niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o miejscach, w których wartość dopuszczalna ustalona w art. 2 ust. 2 została przekroczona w poprzednim roku kalendarzowym i o zanotowanych stężeniach.

3. Ponadto, nie później niż w ciągu roku kalendarzowego następującego po tym, w którym przekroczono wartości dopuszczalne, Państwa Członkowskie notyfikują Komisji środki, jakie podjęły w celu uniknięcia powtórzenia się takich przypadków.

Artykuł 6

Corocznie, począwszy od drugiego roku po wprowadzeniu w życie niniejszej dyrektywy, Komisja publikuje sprawozdanie zbiorcze w sprawie jej wykonania.

Artykuł 7

Stosowanie środków podjętych na mocy niniejszej dyrektywy nie może spowodować znacznego pogorszenia jakości powietrza w miejscach, w których poziom zanieczyszczenia ołowiem w okresie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy jest niski w porównaniu do wartości dopuszczalnej ustalonej w art. 2 ust. 2.

Artykuł 8

W celu stosowania niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie przestrzegają właściwości ustanowionych w Załączniku, służących wyborowi metody pobierania próbek; w celu analizy pobranych próbek Państwa Członkowskie wykorzystują metodę referencyjną, określoną w Załączniku lub jakąkolwiek inną metodę, w odniesieniu do której uprzednio przedstawiono Komisji dowody, że zapewnia ona równoważne rezultaty.

Artykuł 9

Procedura dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego określona w art. 10 i 11, odnosi się do właściwości, których należy przestrzegać w przypadku wyboru metody pobierania próbek i metody referencyjnej, określonych w Załączniku.

Dostosowanie nie może powodować bezpośredniej lub pośredniej zmiany stosowania rzeczywistej wartości stężenia ustalonej w art. 2 ust. 2.

Artykuł 10

1. Niniejszym ustanawia się Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego, zwany dalej „Komitetem”; w skład Komitetu wchodzi przedstawiciele Państw Członkowskich, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji.

2. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11

1. W przypadku gdy wymagane jest przestrzeganie procedury określonej w niniejszym artykule, sprawa jest kierowana do Komitetu przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością 45 głosów; liczba głosów Państw Członkowskich jest ważona zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja podejmuje przewidziane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie stanowi w ciągu trzech miesięcy po przekazaniu jej sprawy, Komisja przyjmuje proponowane środki.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w ciągu 24 miesięcy od jej notyfikacji oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady

Ch. CHRISTENSEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WŁAŚCIWOŚCI, KTÓRYCH NALEŻY PRZESTRZEGAĆ PRZY WYBORZE METODY POBIERANIA PRÓBEK I METODY REFERENCYJNEJ DO CELÓW ANALIZY STĘŻENIA OŁOWIU W POWIETRZU

Cząsteczki atmosferyczne są zatrzymywane na filtrze do przesączania próbki w celu określenia zawartości ołowiu.

A. Właściwości, których należy przestrzegać przy wyborze metody pobierania próbek**1. Filtr**

Skuteczność zatrzymywania cząsteczek na filtrze przy nominalnej prędkości powietrza wykorzystywanej przy poborze próbek nie może być mniejsza niż 99 % wszystkich cząstek o przeciętnej średnicy aerodynamicznej 0,3 μm .

2. Wydajność próbnika

Wydajność próbnika określa się jako stosunek stężenia masy cząsteczek w powietrzu, zebranych na filtrze, do stężenia w powietrzu. Wydajność próbnika nie może być mniejsza niż wartości podane w poniższej tabeli i musi być niezależna od kierunku wiatru.

Minimalne dopuszczalne wskaźniki skuteczności (%) pobierania próbek

Prędkość wiatru	Wielkość cząsteczki (średnica aerodynamiczna)	
	5 μm	10 μm
2 m/s^{-1}	95	65
4 m/s^{-1}	95	60
6 m/s^{-1}	85	40

3. Natężenie przepływu zasysanej próbki

Natężenie przepływu zasysanej próbki musi pozostać stałe lub odchyłone w przedziale ± 5 % wartości nominalnej w ciągu całego okresu pobierania próbek.

4. Umiejscowienie

W miarę możliwości, stanowiska pobierania próbek (lub próbniki) należy umieszczać w punkt. reprezentatywnych dla stref, w których należy dokonać pomiaru.

5. Wykonanie

Należy dbać o ciągłość pobierania próbek, choć dopuszcza się codzienne lub cotygodniowe kilkominutowe przerwy w celu umożliwienia wymiany filtrów. Pomiar średniej wartości rocznej nie zostanie uznany za ważny, o ile pobór próbek nie odbywał się przez co najmniej 10 dni roboczych w miesiącu podczas pierwszych pięciu lat po notyfikacji dyrektywy i co najmniej 15 dni roboczych w miesiącu w okresie późniejszym, w miarę możliwości równomiernie rozłożonych w całym określonym okresie. Średnia wartość roczna jest obliczana przez podział sumy wartości dziennych uznanych za ważne przez liczbę dni, w których otrzymano te wartości.

B. Referencyjna metoda analizy

Metodą referencyjną jest spektrometria absorpcji atomowej, w której błąd analityczny dla ustalenia stężenia ołowiu w pobranych próbkach jest mniejszy od wartości odpowiadającej stężeniu atmosferycznemu 0,1 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ ołowiu (5 % z 2 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ wartości dopuszczalnej). Ten błąd analityczny należy utrzymać w określonym przedziale przez właściwą częstotliwość kalibracji.